

že prohlásí ochotu doplniti cenu smlouvenou na cenu obecnou. Má-li tedy míti prohlášení takové účinek právní, musí se státi bezvýminečně. Neboť prohlášení to musí obsahovati nejen uznání skutečnosti, že smlouvená cena nedosahuje ani polovice ceny obecné, nýbrž i uznání práva druhé strany, domáhati se zrušení smlouvy z důvodu zkrácení. Činí-li tedy smluvník prohlášení, že ochoten je doplniti cenu smlouvenou na cenu obecnou, závislým od podmínek, neuznává buď skutečnosti, nárok druhé strany zakládající, nebo tvrdí okolnosti, oprávnění její vylučující. Není tu tedy podrobení se, jak je zákon v § 934 obč. zák. předpokládá, a soud musí rozhodnouti o tom, zachová-li se smlouva v platnosti, poněvadž tu podmínek §§ 934 a 935 obč. zák. není, či zrušuje-li se z důvodu § 934 obč. zák. Jedna alternativa vylučuje druhou. Na obě nikterak uznati nelze. Správně proto uznal odvolací soud, že dovolatel měl příležitost, uznati nárok druhé strany, a nabídkou předpisu § 934 obč. zák. odpovídající smlouvu zachovati v platnosti. Neučiniv tak, nýbrž popřev, že by vyšetřená cena byla cenou obecnou, zvláště když zastavení plochy překáží zákaz, odporoval tím uplatňovanému nároku žalobkyně, takže na plané jeho nabídnutí, nemající povahu podrobení se, nebylo lze vzítí zřetele. Není tu tedy ani v tomto směru mylného posouzení právního.

Čís. 469.

Odepřela-li dráha, majíc pro to zákonný důvod, převážiti a přepočítati zboží, naložené odesílatelem, jest tento, neuzná-li dráha správnost obsahu nákladního listu, povinen, by dokázal, že a co z nákladu se ztratilo.

(Rozh. ze dne 30. března 1920, Rv I 126/20.)

Žalobce domáhal se na dráze náhrady škody z důvodu, že ze zaslanych 170 kusů zboží došlo pouze 165 kusů. Nákladní list obsahoval návrh, by zásilka byla přepočítána a převážena. Žalovaná dráha namítla proti tomu, že následkem mimořádných poměrů dopravních, najmě nedostatku pracovních sil, přeplnění nádraží, pokud se týče návalu nákladů, nebylo vůbec lze předsevzítí odpočítání a odvážení. Procesní soud první stolice žalobě vyhověl, uznav sice, že námitka dráhy, proč odpočítání a odvážení zásilky nebylo provedeno, jest dostatečnou omluvou ve smyslu § 58, odstavec třetí, žel. dopr. ř., uloživ však žalobci důkaz o tom, že dráze bylo odevzdáno 170 koží, měl na základě provedených důkazů za to, že žalobce prokázal, že úbytek nastal za dopravy. Odvolací soud žalobu zamítl, ježto, oceniv znovu průvody, nepokládal tvrzení žalobcovo prokázaným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Uplatňovaný důvod dovolací čís. 4 § 503 c. ř. s. spatřuje žalující firma v tom, že dle názoru odvolacího soudu žalobkyni náleží provésti důkaz toho, že k dopravě odevzdala 170 kusů koží, v nákladním listu uvedených. Žalobkyně domáhá se, jako odesílatelka, žalobou na žalovaném, jako dopravovateli zboží, náhrady škody za ztracený náklad. V železničním dopravním řádě není výslovně rozřešena otázka, které ze stran, nákladní smlouvu uzavřevších, jest dokázati ztrátu nákladu. Nutno proto otázku tuto zodpověděti dle zásad a předpisů právních občanského práva. Dle

předpisů těchto není o tom pochybnosti, že ten, kdo žádá náhradu škody, musí dokázati okolnosti, nárok jeho opodstatňující, tedy v tomto případě, že škoda vznikla, že výše škody činí zažalovaný peníz, že tedy vzhledem ke skutkovému stavu rozepře k dopravě odevzdáno bylo 170 kusů koží. V tom směru žalobkyní předložený nákladní list nemůže podati důkazu, neboť dle § 57 žel. dopr. ř. ručí odesílatel zboží dráze za pravost a úplnost údajů v nákladním listě a jest zodpověden za následky nepravého a neúplného vyplnění nákladního listu. Z toho a z právní povahy nákladního listu, jako listiny soukromé, sloužící k důkazu o obsahu smlouvy nákladní (§ 294 c. ř. s.), plyne, že jest protidůkaz o pravdivosti údajů, v nákladním listě obsažených vždy přípustným, že však i v případě, neuzná-li druhá smluvní strana — dráha — obsah nákladního listu, jest na odesílateli, by dokázal, že obsah nákladního listu pravdě odpovídá. Udání nákladního listu nelze ani s hlediska § 61 čís. 4 žel. dopr. ř. pokládati za správná, neboť, jak z obsahu spisů na jevo vychází, jednalo se zde o zboží, které odesílatel sám naložil, dráha pak dle zjištění nižších soudů náklad ani nevážila, ani nepočítala, tudíž výsledek toho v nákladním listě potvrditi nemohla. Také o fikci, že údaje nákladního listu jsou správnými, ve smyslu § 58, čís. 3 žel. dopr. ř. se zde jednati nemůže, poněvadž dráha na základě citovaného ustanovení odvážení a přepočítání nákladu důvodně odepřela, jak již soudové nižší správně vytkli. Následkem toho z okolností, že dráha zboží nepřepočítala a nevážila, nemůže býti činěn závěr, že tím dráha uznala správnost váhy, jak ji udal odesílatel v nákladním listě (§ 863 obč. zák.). Mimo to padá na váhu okolnost, že dle žaloby šlo při zásilce o kůže různé ceny, že tedy škodu nelze určití jediné na podkladě celkové váhy nákladu, že jest k tomu dlužno zjistiti, které určité kůže, co do váhy a druhu, k dopravě odevzdány byly a příjemce nedošly. V nákladním listě byla udána stranou jen celková váha nákladu. I kdyby tedy výše váhy odpovídala pravdě, nebyl by tím zjednan veškerý základ, potřebný k určení škody. Za následky této neúplnosti nákladního listu ručí dle § 57 žel. dopr. ř. odesílatel. Odvolací soud zjistil, že strana žalující škody co do množství ztraceného nákladu a co do požadované výše neprokázala. Žaloba není tudíž odůvodněna.

Čís. 470.

V hospodářských záležitostech okresu jest pravomoc okresního výboru omezena na úkony, jež buď náležejí k obyčejné správě okresního jmění nebo jsou kryty usnesením okresního zastupitelstva. Vykročí-li okresní výbor z mezí této své pravomoci, neopravňuje a nezavazuje svým jednáním okres, leč že by okresní zastupitelstvo jednání schválilo neb okres užitek z něho si osvojil.

(Rozh. ze dne 30. března 1920, Rv I 132/20.)

Na základě usnesení okresního zastupitelstva ze dne 28. listopadu 1914 zadal okresní výbor žalovanému staviteli zhotovení plánů a rozpočtů ku stavbě silnic. Žalovaný účtoval si za práce 9602 K, jež mu okresní výbor usnesením ze dne 18. dubna 1917 přiznal, ač znalec, pověřený prozkoumáním přiměřenosti odměny, navrhoval, by požadovaná odměna byla snížena o 3308 K. Okresní zastupitelstvo ve schůzi dne 27. února 1919 neschválilo okresní účty za rok 1917 pokud se týkaly výplaty 3308 K za-